

Τ. Α. ΜΠΑΡΟΝ

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ATLANTIS RISING
Από τις Εκδόσεις Philomel, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ατλαντίδα (Βιβλίο 1) – Η γέννηση του θρύλου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τ. Α. Barron
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Vanessa Han Cover
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Thomas A. Barron, 2013
© Εικονογράφησης χάρτη: Thomas A. Barron, 2013
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Larry Rostant
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2015

ISBN 978-618-01-0709-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Τ. Α. ΜΠΑΡΟΝ

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

*Μετάφραση:
Πετρούλα Γαβριηλίδου*

*Στον Λάρκιν,
του οποίου το πνεύμα λάμπει σαν αστερισμός*

Περιεχόμενα

Για αρχή... Μια εξομολόγηση.....	13
Μια Μακρινή Μελωδία	15
Μακριά από τον Κίνδυνο.....	22
Σίγουρα Όχι Καλός.....	33
Πικάντικο Λουκάνικο	41
Ο Στόχος.....	49
Τιμωρία.....	61
Αποδοτική Μέρα	65
Αιώνιες Αξίες	79
Αληθινή Θρησκεία	87
Σκιές	94
Αστερόπετρα και Προφητεία.....	107
Ευλογία.....	119
Άκουσε εσύ, Ακούστε όλοι	126
Να Ακούς ό,τι δεν Ακούγεται	130
Γέφυρα στο Πουθενά	146
Κλοπή.....	152
Δίχως Διαφυγή.....	163
Η Θυσία	172
Ο Δρόμος	184
Ένα Σφύριγμα στο Δάσος	196
Μυστικά	207
Φαγοπότι στο Δάσος	217
Μια Ιστορία που την Ψιθύρισε ο Άνεμος.....	229
Μια Απροσδόκητη Εμφάνιση	238
Η Πληγωμένη Καρδιά	246

Ο Αγγελιοφόρος.....	256
Τα Φαντάσματα του Βάλτου	270
Το Πέρασμα του Θανάτου	284
Μυστική Δουλειά	289
Σίροζζζ.....	299
Συζήτηση	309
Γλυκά.....	318
Αυτοπεποίθηση	326
Φύλλα Προσευχής	335
Το Πέρασμα	343
Η Πτώση.....	350
Καβαλώντας τον Άνεμο.....	356
Παλάτι στα Σύννεφα.....	368
Η Λάμψη	372
Η Τελευταία της Προσπάθεια.....	380
Καλύτερη Παρέα.....	387
Αρπακτικό και Θήραμα	394
Η Αστερόπετρα	403
Ασημένιος Άνεμος	412
Να Βλέπεις, να Ακούς, να Αγγίζεις	426
Ανατολή.....	438
Η Τελευταία Θυσία.....	449
Η Τελευταία Αθηινή Πατρίδα.....	453
Η Κατάληξη Κάθε Μαγείας	462
Ένα Αστροδοχείο	476
Κερδισμένα, Χαμένα.....	482

Το ΜΑΓΙΚΟ ΝΗΣΙ της

Ελεγκάντια

ΧΩΡΑ των ΧΑΜΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,
ΠΑΤΡΙΔΑ των ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΩΝ ΠΛΑΣΜΑΤΩΝ
& ΠΥΛΗ για το ΒΑΣΙΛΕΙΟ των ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
(Εδώ υπάρχουν εξαιρετικά γλυκά)

Φοινικά Ραυτάκια

Γέφυρα στο Ποταμό

Ανεμόστροφα

Μαδός του Θεικού Μοναχού

Φίλις Ρίξτε ότι εδώ είναι η Μυστική Εισοδος στο Μπαουρούφι του Εκς Ρακού

ΤΟ ΜΕΤΑΛΟ ΔΑΣΟΣ

Μυστηριώδη Μονοπάτια

Το Μπασι των Βρώτων (Παρεμβα για τις κόρες της Αχίλλης)

Δάση Αερίμωντων Περιπληθισίων

ΠΟΤΑΜΟΣ ΜΥΣΤΙΚΟΙ

Καταρράκτες των Εύων

ΕΛΛΑΣ

Κόπος των Μεγάλων Μάγων

Αίθρα των Μεγαλώνων Αποστολημάτων

Μηνές των Αποσπώνων

Κρήνη Σπιμίας του Ερμίου

Πηγάδι Ουρανού

Το Κρησφύγετο του Γκούκαρ

Ερς Σαύκρο

ΥΨΗΛΕΣ ΒΟΥΝΟΚΟΡΦΕΣ

(Εδώ πιας και σκαθάκι είναι ένα)

Φυλίκια των Οσάνων των Αρκαδών

ΑΝΚΥΜΕΜΙ

Η Φοινική Φυλιά του Ερμίου

ΠΕΔΙΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΙΑ

TAB ~2012

Για αρχή... Μια εξομολόγηση

Ατλαντίδα· ένα όνομα, ένα μέρος, ένα μυστήριο, όλα σε ένα. Όπως και εσάς, πάντα με γοήτευε το μυθικό αυτό νησί... και ονειρευόμουν, με ένα μαγικό καράβι, να πάω για να εξερευνήσω τα μυστικά του και να ανακαλύψω όσα είναι χαμένα τόσο καιρό. Το μυστήριο της Ατλαντίδας έχει απασχολήσει πολλούς ανθρώπους ανά τους αιώνες – από τον Πλάτωνα μέχρι τον Νεύτωνα, από τον Τόλκιν μέχρι την Ντόρις Λέσινγκ και από τον Λέοντα Τολστόι μέχρι τον Ιούλιο Βερν. Πολύ διακεκριμένη η παρέα, αλλά σε αυτή τη βάρκα υπάρχει χώρος για όλους.

Από τότε που ο Πλάτωνας περιέγραψε τον φρικτό κατακλυσμό ο οποίος κατέστρεψε το νησί με «έναν όλεθρο που διήρκησε μία μέρα και μία νύχτα», το μέρος αυτό έγινε πηγή έμπνευσης για αναρίθμητες ιστορίες, ποιήματα, τραγούδια και θεωρίες. Πάρτε, για παράδειγμα, τα λόγια του Άρθουρ Τ. Κλαρκ, που είπε ότι η Ατλαντίδα «θα είναι πάντα το ιδεώδες –το όνειρο της τελειότητας– ο προορισμός που θα εμπνεύσει τους ανθρώπους σε όλες τις μελλοντικές εποχές».

Παρά τα όσα έχουν γραφτεί για την Ατλαντίδα, όμως, στην ουσία ξέρουμε πολύ λίγα. Γιατί; Επειδή όλες οι ιστο-

ρίες εστιάζουν στο βίαιο τέλος του νησιού. Στην καταστροφή του. Στην εξαφάνισή του από τον γνωστό μας κόσμο.

Ωστόσο, τι γνωρίζουμε για τη γέννησή του; Πώς δημιουργήθηκε το μυθικό αυτό μέρος; Ποιοι άνθρωποι το βοήθησαν να γίνει – ή ποιοι προσπάθησαν απεγνωσμένα να το σταματήσουν; Πώς ήταν το νησί αρχικά, πριν γίνει ο γνωστός θρύλος; Ποιες μυστικές δυνάμεις προσέδωσαν στην Ατλαντίδα την εντυπωσιακή, ίσως ακόμη και υπερφυσική, διάσταση;

Ομολογώ ότι, για χρόνια, με βασάνιζαν τα ερωτήματα αυτά. Ήταν στη σκέψη μου όλη μέρα και στα όνειρά μου τη νύχτα. Ήρθε η ώρα να κάνω κάτι γι' αυτό.

Ελάτε μαζί μου, λοιπόν, να σαλπάρουμε για την Ατλαντίδα. Θα ανακαλύψουμε τη δημιουργία ενός μέρους – και ενός θρύλου. Και θα γίνουμε μάρτυρες της γέννησης ενός θαυμαστού νησιού. Όταν φτάσει αυτή η ώρα, θα είναι η στιγμή ενός μεγάλου θριάμβου... αν και θα κρύβει επίσης τους σπόρους μιας εξίσου μεγάλης επερχόμενης τραγωδίας.

Στη διαδρομή θα βρούμε αρκετές εκπλήξεις, όπως και το επικίνδυνο μείγμα μαγείας, απληστίας, πάθους, ελπίδας και πίστης που έκανε το νησί να γεννηθεί... και τελικά να πεθάνει.

Όσο και αν φαίνεται περίεργο, η ιστορία ξεκινά με έναν νεαρό αλητάκο που ξέρει να πετάει το μαχαίρι και δε χάνει ποτέ τον στόχο.

Ή μάλλον σχεδόν ποτέ.

T. A. M.

Μια Μακρινή Μελωδία

Εκείνο το πρωί δεν είχες ιδέα για τις κοσμοϊστορικές αλλαγές που έρχονταν. Πολύ σύντομα θα μάθαινες. Μετά θα αντάλλασσες τη ζωή σου και όσα αγαπούσες για λίγη μαγεία – ένα πραγματικά βαρύ αντίτιμο.

Και φταίω εγώ γι' αυτό.

Σημείωση στο ημερολόγιό της

Το μόνο πράγμα που θυμόταν από την παιδική του ηλικία στην πραγματικότητα δεν ήταν πράγμα.

Δεν ήταν ένα μαχαίρι, ένα βραχιόλι ή ένα κομμάτι ύφασμα. Ό,τι είχε απομείνει στον Πρόμι από τότε, το μόνο που είχε επιζήσει μαζί του στους δρόμους της ιερής Πόλης, ήταν η μακρινή ανάμνηση ενός τραγουδιού.

Ο Πρόμι έγερνε στον τοίχο από τούβλα, δίπλα στον πολυσύχναστο δρόμο, με το σώμα του κρυμμένο στη σκιά. Αγνωώντας τη βαβούρα, τα ξύλινα κα-

ρότσια και τους γιδοβοσκούς που περνούσαν από τα δρομάκια, προσπάθησε να το ακούσει – όχι με τα αυτιά του αλλά με μια εσωτερική αίσθηση που ερχόταν από παλιά, από τον χρόνο πριν από τη μνήμη. Στην αρχή άκουσε μόνο σιωπή, μια σκληρή, παγωμένη σιωπή που τον κυρίευσε.

Μετά ακολούθησε μια μοναχική, τρεμουλιαστή νότα... και μετά μια άλλη. Και μια άλλη. Και μια άλλη.

Ένιωθε πιο ζεστός, πιο ελεύθερος με κάθε νότα. Οι νότες φούσκωσαν μέσα του, τον γέμισαν με μια μακρινή, νοσταλγική μελωδία. Χαμογέλασε νιώθοντας ανανεωμένος.

Πάει! Το μικρό ίχνος τραγουδιού εξαφανίστηκε. Ωστόσο, τον άφησε, όπως πάντα, με την αίσθηση πως το είχε ακούσει πρώτη φορά πολύ παλιότερα. Και με ένα αόριστο, παρατεταμένο αίσθημα παρηγοριάς που δεν μπορούσε καν να περιγράψει.

Μήπως το τραγούδι τού θύμιζε αμυδρά την αγκαλιά της μητέρας του; Το απαλό της άγγιγμα στο μάγουλό του; Κούνησε το κεφάλι του, αβέβαιος, ενώ τα μαύρα μακριά μαλλιά του ανέμισαν στους ώμους του.

«Στην άκρη! Κουνηθείτε όλοι σας!»

Η διαταγή του φρουρού του ναού αντήχησε στον δρόμο. Άνθρωποι και γίδια τσακίστηκαν να φύγουν από τη μέση, όπως και δύο χήνες που μόλις είχαν βρεθεί στο λιθόστρωτο. Οι χωρικοί στριμώχτηκαν στα γύρω δρομάκια ή κόλλησαν πάνω στους πλίθινους τοίχους· έκαναν ό,τι μπορούσαν για να αποφύγουν τους φρουρούς που πλησίαζαν.

Παρά την αναστάτωση ο Πρόμι ίσα που σήκωσε το κεφάλι του. Παρακολούθησε αδιάφορα την ομάδα των

έξι φρουρών του ναού με τα επικίνδυνα διχαλωτά σπαθιά και την τρομακτική όψη. Το βλέμμα του Πρόμι, όμως, κινήθηκε πέρα από τους φρουρούς στον ιερέα που περπατούσε πίσω τους.

Φορούσε χρυσοποίκιλτο πουκάμισο και φουσκωτό μεταξωτό παντελόνι και περπατούσε αποφασιστικά, σχεδόν σαν βασιλιάς. Στο κεφάλι του είχε ένα λευκό τουρμπάνι, από παλιά σημάδι εξουσίας στη χώρα του. Τα καστανά του μάτια κοίταζαν τους χωρικούς με εμφανή περιφρόνηση. Με το ένα του χέρι πάνω στην πολύτιμη αγκράφα της ζώνης και το άλλο να δείχνει το κολιέ με τις χρυσές χάντρες, ο ιερέας ήταν πιο δεσποτικός από τους φρουρούς του.

Ο Γκρούκαρ, σκέφτηκε ο Πρόμι. Ο αναπληρωτής αρχιερέας αυτοπροσώπως. Ώρα να συστηθούμε, δε νομίζεις;

Χωρίς να αφήσει το βλέμμα του από τον ιερέα, ο Πρόμι κινήθηκε γρήγορα και πήρε θέση για να πετάξει το μαχαίρι. Κρυμμένος ακόμα στη σκιά, κατέβασε το αριστερό του χέρι και έβγαλε το στιλέτο από τη θήκη του. Όρισε την καρδιά του να μη χτυπάει δυνατά, όπως είχε κάνει πολλές φορές στο παρελθόν. Όλο του το σώμα ήταν υπό έλεγχο, σαν καλά κουρδισμένο ρολόι.

Εκτός από ένα σημείο. Το δέρμα στο στήθος του άρχισε να αγκυλώνει και ολοένα να θερμαίνεται. Αυτό συνέβαινε μόνο στις πιο δύσκολες μέρες του που ζούσε ως κλέφτης: όταν ήξερε ότι κινδύνευε η ζωή του. Με άλλα λόγια, όταν φοβόταν.

Γιατί, όμως, έπειτα από εκατοντάδες τέλειες ρίψεις με το μαχαίρι του –και άλλες τόσες επιτυχημένες κλεψιές– φοβόταν τώρα; Ίσως, απάντησε στον εαυτό του, έχει

να κάνει με την αγάπη του Γκρούκαρ να κόβει τα χέρια ή τις γλώσσες των ανθρώπων – ή να τους βγάζει τα μάτια, όπως έκανε την προηγούμενη εβδομάδα σε εκείνο το αγόρι, τον Γκάλμι.

Έτριξε τα δόντια του όταν σκέφτηκε το παράπτωμα του καημένου του Γκάλμι – είχε ξεχάσει να σκύψει το κεφάλι όταν ο Γκρούκαρ και η ανώτερή του, η Αρχιέρεια Αράγκνα, πέρασαν από μπροστά του. Ήταν τα τρομερά ουρλιαχτά του αγοριού που αντηχούσαν στην πλατεία της αγοράς που έκαναν τον Πρόμι να αποφασίσει να κάνει κάτι για να δώσει ένα μάθημα στον Γκρούκαρ.

Χωρίς να με πιάσουν, σκέφτηκε αγχωμένος ο Πρόμι.

Όλο το στήθος του έκαιγε, αλλά ένα σημείο συγκεκριμένα φλεγόταν σαν κάρβουνο· το περίεργο μαύρο σημάδι πάνω από την καρδιά του. Συχνά αναρωτιόταν πώς είχε γίνει το σημάδι αυτό – και γιατί έμοιαζε τόσο πολύ με πουλί που πετούσε. Συχνά, επίσης, αναρωτιόταν για πολλά άλλα πράγματα... όπως, ας πούμε, ποιοι ήταν οι γονείς του. Πώς είχε έρθει στην Πόλη δέκα χρόνια πριν στην ηλικία των τεσσάρων ή πέντε, καθώς και για διάφορα άλλα.

Αλίμονο, όμως... το μόνο στοιχείο που είχε για όλα αυτά τα μυστήρια ήταν ένα τραγουδάκι που δεν το καλοθυμόταν κιόλας.

Σταμάτα να σκέφτεσαι, κοκαλόμυαλε κόκορα, είπε αυστηρά στον εαυτό του. *Συγκεντρώσου!*

Περίμενε, με τα πόδια καρφωμένα στη γη, ενώ οι φρουροί πλησίαζαν. Ο Γκρούκαρ, που περνούσε ένα κεφάλι τους φρουρούς ακόμη και χωρίς το τουρμπάνι του, ήταν σκυθρωπός. Ο Πρόμι, όμως, δεν κοιτούσε το

πρόσωπό του. Η προσοχή του νεαρού ήταν στραμμένη στην αγκράφα με τα κοσμήματα, στα ζαφείρια που έλαμπαν, πιο γαλάζια και από τον καλοκαιρινό ουρανό.

Ο Πρόμι σήκωσε προσεκτικά το στιλέτο. Αγνοώντας το κάψιμο στο σημάδι στο στήθος του, πήρε βαθιά ανάσα. Παρακολουθούσε την ακολουθία που πλησίαζε όλο και πιο πολύ.

Το σχέδιό μου θα πιάσει, διαβεβαίωσε τον εαυτό του. Το μόνο που πρέπει να κάνω είναι να χτυπήσω την αγκράφα!

Ο Γκρούκαρ δε θα πάθαινε τίποτα κακό – σωματικά τουλάχιστον. Ωστόσο, η αίσθηση ασφάλειας που είχε θα κλονιζόταν. Ο ιερέας και οι φρουροί του θα πανικοβάλλονταν, σίγουροι ότι επρόκειτο για απόπειρα δολοφονίας. Ο Γκρούκαρ θα ένιωθε επιτέλους λίγο τον φόβο που ο ίδιος είχε εμποτίσει στους ανθρώπους της Πόλης, ψάχνοντας για τους δολοφόνους του μέρα νύχτα. Στην τελική ο Πρόμι θα έχανε απλώς ένα μαχαίρι. Ο Γκρούκαρ, όμως, θα έχανε την ησυχία του, την αυτοπεποίθησή του και τον ήρεμο ύπνο του τα βράδια – και θα τα έχανε για πάντα.

Ο Πρόμι ξεροκατάπιε. *Τουλάχιστον... αυτό είναι το σχέδιό μου.*

Άρπαξε το στιλέτο και τέντωσε το χέρι του. Περίμενε να φτάσει ο ιερέας αρκετά κοντά, και το έριξε.

Τη στιγμή που ο Πρόμι άφηνε το στιλέτο, περνούσε μια αδέσποτη γάτα κάτω από τα πόδια του. Ο Πρόμι ταλαντεύτηκε για λίγο, άλλαξε ελάχιστα θέση, και η λεπίδα έχασε την πορεία της. Αντί να χτυπήσει την αγκράφα, έπεσε στη γερή ασπίδα ενός φρουρού και μετά στις πέτρες.

«Επίθεση!» μούγκρισε ο φρουρός.

Ένας άλλος φρουρός έδειξε τη σκιά του Πρόμι στον τοίχο. «Εκεί είναι!»

«Πιάστε τον, ηλίθιοι!» φώναξε ο Γκρούκαρ, και το συνήθως χλωμό του πρόσωπο τώρα ήταν κόκκινο από οργή. «Μην τον αφήσετε να ξεφύγει!»

Ο Πρόμι έφυγε γρήγορα από τον τοίχο, γλιτώνοντας παρά τρίχα από το σπαθί ενός φρουρού, και μετά έσκυψε πίσω από μια εγκαταλειμμένη καρότσα για να αποφύγει τη λόγχη που είχε εκσφενδονίσει ένας άλλος. Όταν και οι έξι φρουροί όρμησαν προς την καρότσα, ο Πρόμι έκανε κάτι που δεν το περίμεναν: άρπαξε τη λόγχη και τη χρησιμοποίησε σαν κοντάρι για να πηδήξει πάνω από τα κεφάλια τους.

Ο Πρόμι προσγειώθηκε στη μέση του δρόμου, ακριβώς μπροστά στον Γκρούκαρ. Ο εξοργισμένος ιερέας κούνησε έξαλλος τα χέρια του και μούγκρισε στους φρουρούς του: «Πιάστε τον, σας διατάζω!»

Οι φρουροί κινήθηκαν απειλητικά προς τον Πρόμι. Με τα καμπυλωτά σπαθιά τους σηκωμένα, όρμησαν προς τον αλητάκο που είχε τολμήσει να επιτεθεί στον αφέντη τους. Ο στόχος τους ήταν σαφής· ήθελαν να κάνουν τον Πρόμι κομματάκια όσο πιο γρήγορα και βίαια γινόταν, ώστε η οργή του Γκρούκαρ να μη γύριζε εναντίον τους.

Ο Πρόμι, ωστόσο, είχε και αυτός τον δικό του στόχο. Μπορεί το πρώτο του σχέδιο να είχε αποτύχει, αλλά ήθελε οπωσδήποτε να εξευτελίσει τον Γκρούκαρ. Έριξε μια ματιά πίσω του στους φρουρούς που πλησίαζαν και κάρφωσε το βλέμμα του στον ιερέα.

«Χαίρε, μεγάλε άρχοντα», είπε κοροϊδευτικά.

Με μια γρήγορη κίνηση σήκωσε το σπιλέτο του από τον δρόμο. Κατόπιν, αστραπιαία, έστρεψε τη λεπίδα προς τον Γκρούκαρ και έκοψε τη ζώνη του ιερέα. Η πολύτιμη αγκράφα του Γκρούκαρ πετάχτηκε μακριά και έπεσε με κρότο στο λιθόστρωτο.

Ο Πρόμι απομακρύνθηκε ενώ δύο σπαθιά έκοβαν τον αέρα ακριβώς στο σημείο όπου ήταν ένα δευτερόλεπτο πριν. Παρόλο που στην προσπάθειά του αυτή του έπεσε το μαχαίρι, κατάφερε με μια επιδέξια κίνηση να αρπάξει την αγκράφα. Σταμάτησε για λίγο, τόσο όσο για να χαμογελάσει στον Γκρούκαρ, και έφυγε τρέχοντας.

«Αααα, εσύ... μπασαααγκρρρ!» ήταν το μόνο που κατάφερε να πει ο ιερέας.

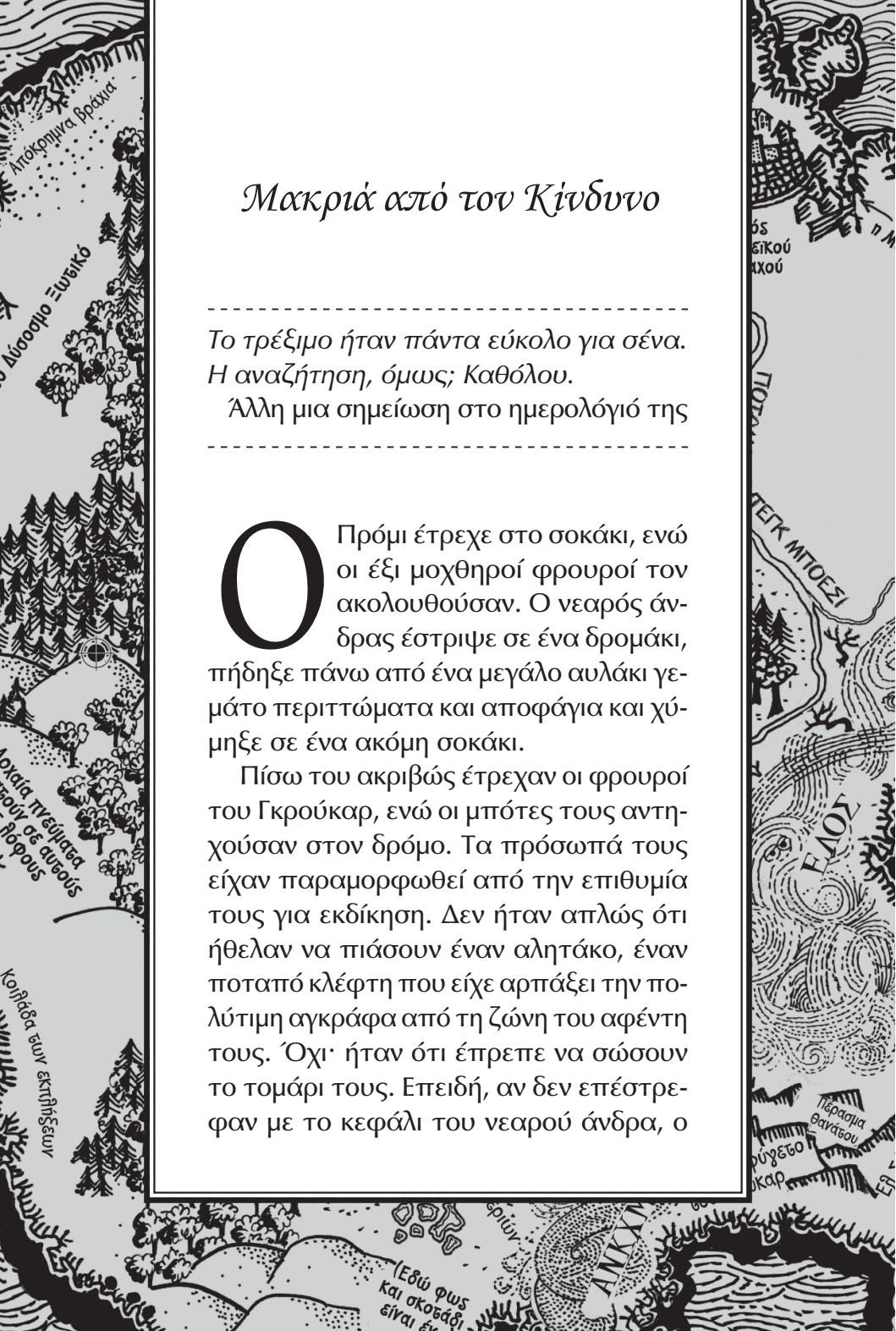
Το πρόσωπο του Γκρούκαρ συσπάστηκε από οργή. Αφού ξαναβρήκε τη λαλιά του, φώναξε στους φρουρούς: «Πιάστε τον, πανηλίθιοι! Και σκοτώστε τον! Αλλιώς θα σας γδώρω όλους ζωντανούς!»

Οι φρουροί έφυγαν τρέχοντας πίσω από τον Πρόμι.

Ο Γκρούκαρ, έξαλλος από θυμό, είδε τον νεαρό κλέφτη να στρίβει σε ένα στενάκι με τους φρουρούς να τον ακολουθούν με ζέση. «Όποιος και αν είσαι», γρύλισε, «θα πληρώσεις ακριβά αυτό που έκανες».

Σηκώθηκε στητός και έβαλε τα χέρια του στους γοφούς του. «Κανείς δεν τολμά να δείξει τέτοια αυθάδεια στον μεγάλο και τρανό Γκρούκαρ. Κανείς!»

Τη στιγμή εκείνη συνειδητοποίησε ότι, χωρίς τη ζώνη του, το παντελόνι του είχε πέσει.

Μακριά από τον Κίνδυνο

Το τρέξιμο ήταν πάντα εύκολο για σένα.
Η αναζήτηση, όμως; Καθόλου.

Άλλη μια σημείωση στο ημερολόγιό της

Ο Πρόμι έτρεχε στο σοκάκι, ενώ οι έξι μοχθηροί φρουροί τον ακολουθούσαν. Ο νεαρός άνδρας έστριψε σε ένα δρομάκι, πήδηξε πάνω από ένα μεγάλο αυλάκι γεμάτο περιπτώματα και αποφάγια και χύμηξε σε ένα ακόμη σοκάκι.

Πίσω του ακριβώς έτρεχαν οι φρουροί του Γκρούκαρ, ενώ οι μπότες τους αντηχούσαν στον δρόμο. Τα πρόσωπά τους είχαν παραμορφωθεί από την επιθυμία τους για εκδίκηση. Δεν ήταν απλώς ότι ήθελαν να πιάσουν έναν αλητάκο, έναν ποταπό κλέφτη που είχε αρπάξει την πολύτιμη αγκράφα από τη ζώνη του αφέντη τους. Όχι· ήταν ότι έπρεπε να σώσουν το τομάρι τους. Επειδή, αν δεν επέστρεφαν με το κεφάλι του νεαρού άνδρα, ο

αδίστακτος Γκρούκαρ θα έπαιρνε σίγουρα τα δικά τους.

Οι μπότες του Πρόμι, αντίθετα, δε βροντούσαν. Σχεδόν αθόρυβες, οι ελαφριές του μπότες έμοιαζαν να μην αγγίζουν καν τις πέτρες του δρόμου. Είχαν, όμως, και ένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: ήταν φτιαγμένες από μαγικό δέρμα και είχαν τη δύναμη να μεγαλώνουν όσο μεγάλωναν τα πόδια του Πρόμι. Του είχαν έρθει γάντι από την πρώτη στιγμή που τις έκλεψε, πέντε χρόνια πριν, από την γκαρνταρόμπα του Θεϊκού Μοναχού. Όλα αυτά τα χρόνια τον είχαν βοηθήσει να ξεφύγει από αρκετούς που τον καταδίωκαν, να σκαρφαλώσει σε πολλούς από τους τοίχους και να ανεβεί στις σκεπές της Πόλης.

Ωστόσο, ποτέ άλλοτε οι διώκτες του δεν ήταν τόσο πολλοί ούτε τόσο αποφασισμένοι. Γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε. Ο φρουρός πάνω στην ασπίδα του οποίου είχε πέσει το μαχαίρι του Πρόμι απείχε μόλις δέκα βήματα, με το σπαθί του προτεταμένο.

Ωστόσο, ο Πρόμι δεν άντεξε να μην τον χλευάσει λίγο. «Έλα να με πιάσεις, αν μπορείς, πολτοχυμένη πανηλίθιε! Ή είσαι τόσο αργός επειδή είσαι βλάκας;»

Ο φρουρός έτρεξε ακόμη πιο γρήγορα ενώ έβραζε από θυμό.

Ο Πρόμι έστριψε σε ένα στενό δρομάκι που είχε κατά μήκος του καμιά δωδεκαριά σπίτια. Από τη μια πόρτα στην άλλη είχε σχοινιά με απλωμένα ρούχα, που συχνά του έφραζαν τον δρόμο. Πήδηξε πάνω από μερικά, έσκυψε κάτω από άλλα και συνέχισε να τρέχει.

Ωστόσο, οι φρουροί δεν ήταν τόσο προσεκτικοί. Έπεφταν πάνω τους σπάζοντας τα σχοινιά και σκορπώντας φρεσκοπλυμένα ρούχα παντού. Το πόδι ενός φρουρού

μπλέχτηκε κάπου και έκανε μετωπική σύγκρουση με έναν τοίχο. Οι άλλοι, όμως, συνέχισαν να τρέχουν ανεμπόδιστοι.

Οι μπότες τους αντηχούσαν στον δρόμο. Ο πρώτος φρουρός ήταν πια πολύ κοντά, τόσο κοντά που το σπαθί του σχεδόν άγγιζε τα πόδια του Πρόμι. Και οι υπόλοιποι δεν ήταν πολύ μακριά.

Πώς να τους ξεφύγω; σκέφτηκε απελπισμένος ο Πρόμι. Κάτω από το χιτώνιό του, το παράξενο σημάδι σε σχήμα πουλιού έκαιγε όσο ποτέ.

Βγήκε βιαστικά από το δρομάκι στην κεντρική πλατεία της Πόλης. Κόσμος και καρότσες υπήρχαν παντού: οι μανάβηδες έστηναν τους πάγκους τους, οι τεχνίτες έδειχναν τα χειροποίητα χαλιά τους και τα σκαλιστά κοσμήματα, ενώ αρκετοί πρότειναν να ζωγραφίσουν αρχαία σχέδια στα πρόσωπα και τα χέρια των περαστικών. Μοναχοί τριγύριζαν ανάμεσα στο πλήθος προσπαθώντας να πουλήσουν σχοινιά με ασημένια φύλλα όπου είχαν χαράξει προσευχές, έψελναν ιερά άσματα ή χτυπούσαν τα ιερά τύμπανα – όλα για να συγκεντρώσουν χρήματα ώστε να επισκευάσουν τους ναούς και τις καμπάνες τους. Οι σιδηρουργοί σφυροκοπούσαν το ασάλι και έφτιαχναν εργαλεία. Ορισμένες γυναίκες, σε κύκλο, χόρευαν με τη μουσική μιας ξύλινης φλογέρας. Άλλοι έσερναν καμήλες και διάφορα ζώα, όπως γίδια, αγριόχοιρους, πάπιες και ροζ φλαμίγκο.

Ο Πρόμι, γρήγορα, έσκυψε κάτω από μια καρότσα γεμάτη χυμούς πορτοκάλι και μετά στάθηκε μπροστά από μια γυναίκα που προσπαθούσε να πουλήσει μια καμήλα σε έναν πεταλωτή, θέλοντας να μεγαλώσει την από-

σταση από τους φρουρούς. Αρχικά το κατάφερε. Ένας, όμως, κινήθηκε το ίδιο γρήγορα με τον Πρόμι.

Ο φρουρός έπιασε τα ηνία της καμήλας. «Δώσε μου το ζώο σου!» διέταξε τη γυναίκα. «Στο όνομα του Αναπληρωτή Αρχιερέα Γκρούκαρ».

Η γυναίκα, ξαφνιασμένη και φοβισμένη, έδωσε τα ηνία. Αμέσως, ο φρουρός ανέβηκε στην καμήλα και ακολούθησε τον Πρόμι χτυπώντας στο διάβα του ανθρώπους και καρότσες.

Βλέποντάς τον, ο Πρόμι ήξερε ότι τώρα κινδύνευε περισσότερο από ποτέ. Κοίταξε γύρω του αναζητώντας μια διέξοδο. Ποια όμως; Η καμήλα τον ακολουθούσε κατά πόδας.

Μακάρι να είχα το μαχαίρι μου, σκέφτηκε. Τότε ίσως θα μπορούσα...

Σταμάτησε απότομα όταν είδε ένα μαχαίρι στον πάγκο του σιδηρουργού. Το άρπαξε, πάτησε γερά στα πόδια του, πήρε θέση και πέταξε το μαχαίρι.

Κραχ! Το μαχαίρι τρύπησε τα γκέμια της καμήλας, που πετάχτηκαν μακριά από τα χέρια του φρουρού. Το φοβισμένο ζώο σηκώθηκε ψηλά κλοτσώντας τα πόδια του.

Ο φρουρός, χάνοντας την ισορροπία του, έπεσε από τη ράχη της καμήλας. Προσγειώθηκε κατευθείαν μέσα σε ένα κλουβί με πάπιες. Τα πουλιά πανικοβλήθηκαν και πετάρισαν τρομαγμένα σκορπώντας φτερά παντού. Όλη αυτή η αναταραχή τρόμαξε ένα μεγάλο κοπάδι γίδια, που άρχισαν να τρέχουν αλαφιασμένα δημιουργώντας πανικό στην αγορά.

Ο Πρόμι γέλασε βλέποντας τον φρουρό να προσπαθεί να αποφύγει τον θάνατο από τα τσιμπήματα των

αγριεμένων πτηνών. Ωστόσο, η στιγμή του θριάμβου δεν κράτησε πολύ. Οι άλλοι τέσσερις φρουροί κατέφθασαν σπρώχνοντας το πλήθος και κραδαίνοντας τα σπαθιά τους. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα τον είχαν στα χέρια τους.

Ο Πρόμι έκανε να φύγει, όταν ξαφνικά είδε ένα μικρό κορίτσι, με τα πορτοκαλί του μαλλιά δεμένα σε δύο πλεξούδες, να φωνάζει λίγο παραπέρα. Γίδια έτρεχαν καταπάνω της και σε λίγο θα την ποδοπατούσαν.

Ο Πρόμι άλλαξε πορεία, έτρεξε στο κορίτσι και το τράβηξε μακριά από τον δρόμο που είχαν πάρει τα γίδια – ακριβώς τη στιγμή που θα το πατούσαν. Ο Πρόμι δεν είχε χρόνο να της πει τίποτα, αλλά τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, και εκείνη τον κοίταξε με ευγνωμοσύνη. Την ακούμπησε απαλά στην άκρη μιας καρότσας γεμάτης καρότα, που είχαν το ίδιο χρώμα με τα μαλλιά της.

Αμέσως έφυγε, ενώ οι φρουροί τον ακολουθούσαν μανιασμένοι. Τον κυνήγησαν σε όλη την αγορά, σπρώχνοντας ανθρώπους και ρίχνοντας καρότσες. Ένας φρουρός σκόνταψε και έπεσε πάνω σε ένα τραπέζι με μαγικά φρούτα από το Μεγάλο Δάσος, ταρακουνώντας ένα καφάσι τραγουδιστά αχλάδια τόσο πολύ, που άρχισαν να ουρλιάζουν όλα μαζί.

Ο Πρόμι πήδηξε πάνω από σειρές φύλλα με προσευχές και βαρέλια με ζύθο, και έσκυψε κάτω από μια καμήλα. Οι φρουροί ήταν ακόμα ξοπίσω του.

Εντοπίζοντας ένα ξύλινο κλουβί γεμάτο περιστέρια που άλλαζαν χρώματα, ο Πρόμι πήγε προς τα κει, το άρπαξε και το έριξε στον φρουρό που ήταν πιο κοντά του. Το κλουβί έσπασε στα πόδια του φρουρού δημιουργώντας ένα σύννεφο από πορφυρά, μπλε και κίτρινα

φτερά. Στο μεταξύ, η ιδιοκτήτρια των περιστεριών, μια ηλικιωμένη γυναίκα, άρχισε να χτυπά θυμωμένη τον φρουρό με το μπαστούνι της.

Ο Πρόμι έτρεξε, αλλά τρεις φρουροί ήταν ακόμα στο κατόπι του. Πιο εξοργισμένοι από ποτέ, του έριχναν λόγχοι και κατάρεις. Ο Πρόμι ήξερε ότι, αν τον έπιαναν, θα είχε μόνο λίγα δευτερόλεπτα ζωής. Και πολύ επώδυνα.

Στρίβοντας σε ένα στενό στην άκρη της πλατείας, το νεαρό αγόρι έτρεξε γρήγορα. Μετά σταμάτησε. Το στενό ήταν αδιέξοδο! Μπροστά του βρισκόταν ένα φορτίο με πλίθινα τούβλα. Ήταν διπλάσιο σε ύψος από αυτόν – και τόσο ασταθές, που έμοιαζε έτοιμο να πέσει από λεπτό σε λεπτό. Ζυγίζοντας στο μυαλό του την επισφαλή στοίβα, δίστασε. Αν προσπαθούσε να σκαρφαλώσει, η ασταθής μάζα θα μπορούσε εύκολα να πέσει πάνω του και να τον πλακώσει.

Οι τρεις φρουροί που τον κυνηγούσαν έφτασαν ταυτόχρονα στο στενό. Βλέποντας ότι το θήραμά τους ήταν επιτέλους παγιδευμένο, σταμάτησαν. Με μάτια που έλαμπαν νικηφόρα, το τρίο έκανε μια γραμμή για να κλείσει το στενό αποκλείοντας κάθε πιθανότητα διαφυγής. Τράβηξαν και οι τρεις μαζί τα σπαθιά τους και κινήθηκαν προς τον Πρόμι, που στριμώχτηκε στη στοίβα με τα τούβλα.

Τη στιγμή ακριβώς που τα σπαθιά σχεδόν τον άγγιζαν, ο Πρόμι έκανε κάτι τελείως αναπάντεχο. Γύρισε και άρχισε να ανεβαίνει στον ασταθή σωρό. Με τις μαγικές του μπότες βρέθηκε σύντομα πιο ψηλά από τα κεφάλια των φρουρών, ενώ η στοίβα άρχισε να πέφτει. Τότε, με ένα δυνατό τίναγμα, πήδηξε πάνω από τους διώκτες του.

Καθώς πετούσε πάνω από τα κεφάλια τους, παρατήρησε ένα μεγάλο χρυσό σκουλαρίκι που φορούσε ένας από αυτούς. Μη χάνοντας ποτέ την ευκαιρία να αρπάξει κάτι αξίας, το έβγαλε επιδέξια από το αυτί του ξαφνιασμένου φρουρού. Στην προσγείωση ο Πρόμι το έβαλε στο δικό του αυτί.

Οι φρουροί γύρισαν επιτόπου. Έξαλλοι από θυμό, κοίταξαν τον Πρόμι με αφάνταστο μίσος. Δυστυχώς γι' αυτούς, την ώρα που γύρισαν την πλάτη τους, δεν είδαν ότι ο σωρός έπεφτε. Δύο φρουροί καταπλακώθηκαν τελείως, ενώ ένας τρίτος γλίτωσε παρά τρίχα ρολάροντας στο πλάι.

Ο μοναδικός φρουρός που απέμεινε αμέσως στάθηκε στα πόδια του. Με το σπαθί σφιχτά στο χέρι, μούγκρισε και όρμησε στον Πρόμι. Ο νεαρός άνδρας απέφυγε την κόψη. Τότε, αντί να πάει πίσω στην αγορά, όπου ήταν πιθανό να πέσει πάνω σε άλλους φρουρούς, ο Πρόμι διάλεξε έναν διαφορετικό δρόμο διαφυγής – με την ελπίδα πως θα άφηνε τον άσπονδο φίλο του πίσω.

Έπιασε ένα σκέπαστρο και μετά ταλαντεύτηκε πάνω στον τοίχο που ήταν δίπλα στο σοκάκι. Σκαρφάλωσε γρήγορα στον τοίχο και έφτασε σε μια σκεπή από κόκκινα κεραμίδια που το καθένα είχε σχεδιασμένο ένα χρυσό τουρμπάνι με ένα μεγάλο ρουμπίνι επάνω – το σύμβολο του Θεϊκού Μοναχού. Αμέσως ο Πρόμι συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν στη στέγη του ναού του Θεϊκού Μοναχού, που ήταν ένα σύνολο κτιρίων, στοών και τρούλων στην κορυφή των οποίων δέσποζε ένα τεράστιο καμπαναριό.

Επιτέλους σώθηκα, σκέφτηκε με ανακούφιση. Δεν μπορεί κανείς να με ακολουθήσει εδώ πάνω. Έπιασε το

καινούργιο του χρυσό σκουλαρίκι. Και κατάφερα να χαρίσω στον Γκρούκαρ και τους φρουρούς του μια πολύ κακή μέρα.

Ξαφνικά, το κεφάλι του φρουρού που είχε απομείνει να τον κυνηγάει εμφανίστηκε στη σκεπή. Με απροσδόκητη σβελτάδα ανέβηκε στη σκεπή και βρισκόταν μόλις δυο βήματα μακριά από τον Πρόμι. Τα μάτια του φρουρού έβγαζαν φλόγες εκδίκησης.

Ο Πρόμι γύρισε και άρχισε να τρέχει. Πέρασε γρήγορα τις σκεπές με τα κεραμίδια του ναού, πηδώντας στα κενά μεταξύ των κτιρίων. Ο φρουρός, όμως, τον ακολουθούσε κουνώντας το θανατηφόρο σπαθί του. Καμιά από τις μανούβρες του Πρόμι δεν τον πτοούσε.

Αποφασίζοντας να δοκιμάσει κάτι τολμηρό, ο Πρόμι έτρεξε στην άκρη ενός κτιρίου και έδωσε ένα μεγάλο σάλτο προς το καμπαναριό. Προσγειώθηκε γαντζωμένος στην υδρορροή. Με μεγάλη προσπάθεια, και με βοήθό πάντα τις μαγικές μπότες, κατόρθωσε επιτέλους να συρθεί στη βάση του χάλκινου τρούλου που σκέπαζε τη μεγάλη καμπάνα. Δυο τρομαγμένα περιστέρια έφυγαν μακριά τιτιβίζοντας.

Το ψηλότερο σημείο της Πόλης, σκέφτηκε, έκπληκτος που βρέθηκε πάνω από όλα όσα ήξερε τόσα χρόνια στους δρόμους. Πιθανότατα το πιο ψηλό σημείο που θα δω ποτέ.

Το βλέμμα του πλανήθηκε στην εντυπωσιακή θέα. Από κάτω απλώνονταν τα κτίρια του ναού και, πέρα από αυτά, ολόκληρη η Πόλη των Μεγάλων Δυνάμεων. Ακριβώς έξω από τις πύλες του ναού είχε μαζευτεί κόσμος για να παρευρεθεί στην ετήσια γιορτή του Χο Κρα-

ναχράμ – μια από τις αγαπημένες γιορτές του Πρόμι, διότι είχε πολύ φαγητό, νόστιμο και εύκολο να το αρπάξει. Έφτιαχναν, επίσης, ένα γλυκό ειδικά γι' αυτή τη γιορτή, με μελωμένη ζύμη και αμύγδαλα, και ήταν τόσο ωραίο που ο Πρόμι έκλεβε πάντα αρκετά κομμάτια.

Μπορούσε, επίσης, να δει, στη νοτιότερη μεριά της Πόλης, το βαθύ φαράγγι του ποταμού Ντεγκ Μποεσί, γεμάτο ομίχλη από τα ορμητικά νερά. Και εκεί, τη ρημαγμένη γέφυρα που έφτανε μόνο μέχρι τα μισά του φαραγγιού, με ασημένια φύλλα προσευχών να κρέμονται σε κάθε δοκάρι και σανίδι. Ακόμα και από τόσο μακριά μπορούσε να δει τα φύλλα των προσευχών να αιωρούνται. Πιο μακριά, πέρα από το φαράγγι, διέκρινε τη σκοτεινή πράσινη γραμμή που πρέπει να ήταν η άκρη του θρυλικού Μεγάλου Δάσους.

Μπαμ! Ολόκληρο το καμπαναριό τραντάχτηκε όταν ο αποφασισμένος φρουρός έπεσε πάνω του. Όπως είχε κάνει και ο Πρόμι, σκαρφάλωσε στον τοίχο χρησιμοποιώντας την υδροροή.

Ο Πρόμι ένιωσε να τον διαπερνά ο φόβος. Ο φρουρός θα τον έφτανε σε δευτερόλεπτα. Και από την κορυφή του καμπαναριού δεν υπήρχε τρόπος διαφυγής.

Εκτός από έναν.

Ο Πρόμι ήξερε τι έπρεπε να κάνει παρόλο που δεν είχε προσπαθήσει ποτέ κάτι τέτοιο πριν. Τώρα, όμως, με τον φρουρό να πλησιάζει επικίνδυνα, δεν υπήρχε εναλλακτική λύση.

Έπιασε τη βάση του χάλκινου τρούλου και έβαλε τα πόδια του πάνω στην καμπάνα, μια τεράστια σιδερένια κατασκευή που ο δυνατός της ήχος καλούσε εδώ και

αιώνες τους ανθρώπους να προσευχηθούν. Έδωσε μια σπρωξιά και βρέθηκε πάνω στον τρούλο.

Από το δυνατό σπρώξιμο το γλωσσίδι της καμπάνας ακούμπησε ελαφρώς τη μια άκρη της. Ένα ηχηρό μπονγκγκγκκκ αντήχησε σε όλη την Πόλη.

Από κάτω οι άνθρωποι που είχαν μαζευτεί για τη γιορτή κοίταξαν πάνω. Έκπληκτοι είδαν τη φιγούρα ενός νέου άνδρα να ανεβαίνει στην κορυφή του καμπαναριού και να γαντζώνεται στον τρούλο. Ακόμη πιο έκπληκτοι, οι χωρικοί είδαν έναν οπλισμένο φρουρό να τον ακολουθεί. Σώπασαν όλοι.

Παραπαίοντας, ο Πρόμι στάθηκε όρθιος κορυφή του τρούλου. Το μόνο που βρισκόταν πιο ψηλά από τον ίδιο ήταν το κοντάρι με τη σημαία του ναού – και πέρα από αυτό, ο ουρανός.

Ο φρουρός, σχεδόν δίπλα του, του χαμογέλασε μοχθηρά. «Δεν μπορείς να ξεφύγεις τώρα, άθλιε κλέφτη». Κάγχασε ικανοποιημένος. «Δεν έχεις πού να πας από δω, μόνο να βρεθείς στο σπαθί μου».

Ο Πρόμι τον κοίταξε. «Λάθος».

Έπιασε τη σημαία του ναού, από σκούρο πράσινο μετάξι με πολλά χρυσά αστέρια επάνω, ένα για κάθε Θεϊκό Μοναχό που είχε ηγηθεί της Ελεγκάντια από την ίδρυση της χώρας, χιλιάδες χρόνια πριν. Έτσι όπως έπιασε τη σημαία, την κράτησε σφιχτά και την έσκισε από το κοντάρι.

Ο φρουρός στο μεταξύ ανέβηκε για τον φτάσει. Με το σπαθί του σηκωμένο, όρμησε με όλη του τη δύναμη για να χτυπήσει το στήθος του Πρόμι – αλλά το χτύπημά του έπεσε τον αέρα.

Ο Πρόμι είχε πηδήξει από τον τρούλο. Ο φρουρός έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Όπως και οι άνθρωποι από κάτω που είδαν τον νεαρό άνδρα να πηδάει προς τον θάνατο.

Σίγουρα Όχι Καλός

Αυτό που κάνει έναν ζαχαροπλάστη καλό είναι ότι μπορεί από μια παρόρμηση να αλλάξει τη συνταγή του – και πάλι, όμως, να φτιάξει κάτι νόστιμο.

Από το ημερολόγιο του Πρόμι

Ο αέρας σφύριζε στα αυτιά του Πρόμι καθώς έπεφτε. Το πλήθος, όπως και ο έκπληκτος φρουρός στο καμπαναριό, περιμέναν με το στόμα ανοιχτό να τον δουν να βρίσκει φριχτό θάνατο.

Με όλη του τη δύναμη ο Πρόμι άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. Λίγο πριν πηδήξει από τον χάλκινο τρούλο, είχε αρπάξει δύο γωνίες από τη μεταξένια σημαία και είχε χάσει άλλη μία στο στόμα του.

Ελπίζω να πιάσει... ή θα καταλήξω να γίνω κοπριά.

Φου! Η σημαία γέμισε ξαφνικά αέρα και ανέκοψε την τρελή πορεία του.

Βλέποντάς τον, οι άνθρωποι κάτω

στον ναό έβγαλαν όλοι μαζί μια κραυγή. Τότε, και ενώ το αλεξίπτωτο κατέβαζε με ασφάλεια τον Πρόμι, μερικοί ζητωκραύγασαν. Πάνω στο καμπαναριό, ωστόσο, ο φρουρός βλαστημούσε άγρια. Ακόμα και σε τούτη τη χώρα που η βλαστήμια αποτελούσε μακριά παράδοση, δεν υπήρχαν αρκετές βρισιές για να καλύψουν πλήρως τον θυμό του.

Ο Πρόμι πέταξε πάνω από την Πόλη, προς κάτι δαιδαλώδη δρομάκια κοντά στο φαράγγι. Κρατώντας ακόμα γερά τη σημαία με τα δυο του χέρια και με τα δόντια, σκέφτηκε υπερήφανος για τον εαυτό του, *δεν τα κατάφερα και άσχημα για κλέφτης.*

Εντοπίζοντας μια μεγάλη διασταύρωση από κάτω, τράβηξε τη μια πλευρά της σημαίας για να οδηγηθεί προς τα εκεί. Πέταξε πάνω από ένα συγκρότημα πλίθινων κτιρίων. Εκεί ο δρόμος ήταν άδειος, καλό σημείο λοιπόν για να προσγειωθεί.

Τότε άγγιξε τη μύτη του μια από τις αγαπημένες του μυρωδιές – το ευωδιαστό άρωμα του γλυκού που μόλις έχει βγει από τον φούρνο. *Μμμμ... γλάσο μελιού. Ψημένα αμύγδαλα. Και ίσως φρέσκο σιρόπι μούρων.*

Παραζαλισμένος από τη γλυκιά ευωδιά, πήγε πολύ κοντά σε ένα από τα κτίρια. Ξαφνικά η σημαία πιάστηκε στο στόμιο μιας υδροροής. *Χραααακ!* Το μετάξι κόπηκε στα δύο.

Ο Πρόμι έκανε βουτιά προς τα κάτω. Ευτυχώς κατέληξε σε μια τέντα και αμέσως κατέβηκε πριν αυτή σκιστεί από το βάρος του και πέσει. Χάρη στις μπότες του, που πάντα τον βοηθούσαν να βάλει τα πόδια του εκεί που πρέπει, προσγειώθηκε με δύναμη στη μέση του δρόμου.

Πέταξε τη σκισμένη σημαία και ανάσανε ικανοποιημένος. «Δεν είχε και πολλή χάρη», μουρμούρισε. «Ωστόσο... συνολικά ήταν θαυμάσιο».

Χαμογέλασε πιάνοντας το καινούργιο χρυσό σκουλαρίκι του. Ευχαριστημένος με τον εαυτό του, ένιωσε την αγκράφα από τη ζώνη του Γκρούκάρ στην τσέπη του χιτωνίου του, ακριβώς δίπλα στο ημερολόγιό του. «Το μόνο που θα μπορούσα να κάνω καλύτερα ήταν να...»

Δυο δυνατά χέρια τον άρπαξαν από πίσω από τους ώμους. «Σε έπιασα!» ακούστηκε μια θυμωμένη φωνή. «Κατεργάρη κλέφτη!»

Όχι, σκέφτηκε ο Πρόμι, και η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Όχι πάλι αυτός ο φρουρός.

Τα χέρια τον γύρισαν βίαια μπροστά. Ο Πρόμι αντίκρισε έναν θυμωμένο άνδρα – όχι τον φρουρό αλλά έναν γεροδεμένο φούρναρη. Η ποδιά του φούρναρη, που κάλυπτε τη μεγάλη του κοιλιά, είχε λεκέδες από φρούτα, κομματάκια ζύμης και αλεύρι.

Συνοφρωμένος γρύλισε στον Πρόμι: «Είσαι ο κατεργάρης που έκλεψε ένα ολόκληρο ταψί από τις καλύτερες τάρτες μου με μύρτιλα την προηγούμενη βδομάδα, έτσι δεν είναι;»

«Ε, μάλλον». Ο Πρόμι έγλειψε τα χείλη του στη γλυκιά ανάμνηση. «Ήταν απίστευτα νόστιμες. Εξαιρετική συνταγή».

«Δε με νοιάζει καθόλου τι νομίζει η πανάθλια πανάσχημη γλώσσα σου για τη συνταγή μου!» Κρατώντας τον Πρόμι σφιχτά από τους ώμους, ο φούρναρης έκανε ένα νεύμα προς το μαγαζί του κάτω από την τέντα. «Με έκλεψες!»

«Ναι. Και... συγγνώμη».

«Δεν έχεις ένα τίμιο επάγγελμα, κατεργάρη;»

Ο Πρόμι κούνησε το κεφάλι. «Ναι».

Ο φούρναρης τον περιεργάστηκε. «Τι;»

«Είμαι κλέφτης».

Ο φούρναρης τον παρακούνησε γερά. «Αυτό δεν είναι επάγγελμα!» Τον αγριοκοίταξε και είπε: «Και τώρα έχεις το θράσος να έρχεσαι πάλι για να με κλέψεις;»

«Όχι, όχι, δεν είμαι εδώ γι' αυτό».

Με φανερό σκεπτικισμό, ο φούρναρης περίμενε να ακούσει την εξήγηση.

Ο Πρόμι σκέφτηκε ότι η αλήθεια –ότι δηλαδή είχε ξεφυγει από μια άλλη, πολύ πιο δύσκολη κλεψιά– δε θα έφτιαχνε τη διάθεση του φούρναρη. Οπότε δήλωσε: «Επέστρεψα... ε, για να πληρώσω για εκείνες τις τάρτες».

Ο φούρναρης τον κοίταξε ακόμη πιο άγρια. Σφίγγοντας με τα δυνατά του χέρια τον Πρόμι, γρύλισε: «Θα σου δείξω εγώ πώς θα πληρώσεις».

Αρπάζοντας το νεαρό αγόρι από τον λαιμό με το ένα του χέρι, σχημάτισε με το άλλο μια μεγάλη γροθιά. «Θα σε ζουπήξω σαν ζυμάρι. Θα σου μάθω εγώ να κλέβεις από μένα!»

Πήρε φόρα για να χτυπήσει το σαγόνι του Πρόμι. Όσο σκληρά και αν προσπαθούσε, ο Πρόμι δεν κατάφερε να ελευθερωθεί. Κάτω από το χιτώνιο, το μυστηριώδες σημάδι έκαιγε.

«Μη!»

Ένα νεαρό κορίτσι βγήκε τρέχοντας από τον φούρνο. Μπορεί τα μαλλιά της να ήταν πασπαλισμένα με αλεύρι, αλλά το χρώμα τους ήταν σίγουρα καροτί και ήταν δεμένα σε δύο πλεξούδες. «Μπαμπά, περίμενε!»

«Πήγαινε μέσα, παιδί μου», την πρόσταξε ο φούρναρης χωρίς να αφήσει από τα μάτια του τον κατεργαράκο που σκόπευε να χτυπήσει. «Έχω να επιβάλω μια τιμωρία εδώ».

Απτόητη, η κόρη του έσφιξε τα χέρια της γύρω από την ποδιά του. Τόσο μεγαλόσωμος ήταν ο πατέρας της, που μπορούσε να αγκαλιάσει μόνο ένα μικρό μέρος της μέσης του. Ωστόσο, τον πίεσε δυνατά και τον παρακάλεσε: «Μην τον χτυπήσεις, μπαμπά».

«Και γιατί όχι; Είναι κλέφτης, κακός σαν χαλασμένο αυγό».

«Επειδή», του εξήγησε με κομμένη την ανάσα, «αυτός είναι που μου έσωσε τη ζωή!»

Ο φούρναρης κράτησε την αναπνοή του. «Από τις γίδες που θα σε τσαλαπατούσαν; Στην αγορά;»

«Ναι, μπαμπά».

Κοιτάζοντάς τη με δυσπιστία τη ρώτησε: «Είσαι σίγουρη, κόρη μου;»

«Απόλυτα». Κούνησε το κεφάλι της και οι κοτσίδες της πήγαν πέρα δώθε. «Αυτός είναι! Με άρπαξε την τελευταία στιγμή, στο τσακ».

Ο φούρναρης αναστέναξε και άφησε τον Πρόμι. «Τυχερός είσαι, παλιοκλέφτη».

Ο Πρόμι έκανε ένα νεύμα τρίβοντας τον πονεμένο του λαιμό. Κοίταξε το κορίτσι, και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για δεύτερη φορά την ίδια μέρα. «Δίκιο έχεις», συμφώνησε. «Τυχερός είμαι».

Το κορίτσι χασκογέλασε, και κάτω από το αλεύρι τα μάγουλά της κοκκίνισαν. «Με λένε Σάνγκρι».

«Σε ευχαριστώ, Σάνγκρι. Εμένα με λένε Πρόμι».

Ο Πρόμι κοίταξε τον φούρναρη και είπε: «Σας υπόσχομαι ότι δε θα ξανακλέψω από το μαγαζί σας ποτέ».

Ο φούρναρης τον περιεργάστηκε αρκετά. Παρόλο που εξακολουθούσε να τον αγριοκοιτάζει, είπε: «Παρά τις κατεργαριές σου, αγόρι... μάλλον είσαι καλός τελικά».

«Εγώ;» έκανε ξαφνιασμένος ο Πρόμι. «Όχι, όχι. Καλός δεν είμαι σίγουρα».

«Σου αρέσουν τα γλυκά, έτσι;» ρώτησε ο φούρναρης, και τα μάτια του έλαμψαν. «Έχεις, λοιπόν, και κάτι καλό».

«Αυτό σίγουρα», απάντησε ο Πρόμι γλείφοντας τα χείλη του. «Όσο πιο γλυκά τόσο καλύτερα».

Η Σάνγκρι χασκογέλασε πάλι. «Τότε, πρέπει να πας στον κόσμο των πνευμάτων ψηλά στα σύννεφα. Λένε ότι εκεί έχει γλυκά παντού, ζαχαρένια ποταμάκια και μελόδεντρα και...»

«Σιωπή, παιδί μου». Ο σοβαρός τόνος του φούρναρη την έκοψε. «Ξέρεις ότι απαγορεύεται αυστηρά να ταξιδεύεις μεταξύ των δύο κόσμων! Ακόμη και να μιλάς γι' αυτό μπορεί να κάνει τους δύο τρομερούς ιερείς, την Αράγκνα και τον Γκρούκαρ, να σε τιμωρήσουν».

«Μα, μπαμπά...»

«Ησυχία, είπα».

Ο φούρναρης την αγριοκοίταξε. Η Σάνγκρι, λόγω της ηλικίας, θα ένιωθε μάλλον μόνο την επίπληξη του πατέρα της. Ο Πρόμι, όμως, διέκρινε το αληθινό ενδιαφέρον του για εκείνη και την ασφάλειά της. Ήταν σίγουρος ότι η αυστηρότητα του φούρναρη προερχόταν από την αγάπη για την κόρη του και όχι από θρησκευτική ιδεοληψία. Παρά την άσχημη πρώτη τους γνωριμία, ο Πρόμι σκέφτηκε ότι του άρεσε πολύ ο παχουλός αυτός τύπος.

Η Σάνγκρι κούνησε το κεφάλι της. «Εντάξει, μπαμπά».

Γύρισε και έτρεξε μέσα στο μαγαζί. Ούτε πέντε δευτερόλεπτα αργότερα βγήκε τρέχοντας κρατώντας ένα αχνιστό κουλούρι κανέλας. Με ένα χαμόγελο που αποκάλυψε ένα φαφούτικο στόμα, το πρόσφερε στον Πρόμι.

Η μυρωδιά της κανέλας τού γαργάλισε τη μύτη αμέσως μόλις πήρε το γλυκό στα χέρια. «Α, ευχαριστώ πολύ, Σάνγκρι».

«Παρακαλώ».

Ο Πρόμι δάγκωσε μια μεγάλη μπουκιά από το κουλούρι κανέλας, αλλά σταμάτησε απότομα. Το κατέβασε από το στόμα και κοίταξε με απορία τον φούρναρη. «Δε σας... πειράζει;»

Ο φούρναρης χαμογέλασε. «Όχι, δεν πειράζει, φίλε. Αυτό το γλυκό το έχεις κερδίσει!».

Ο Πρόμι έφαγε την πρώτη μπουκιά και γεύτηκε όλη τη γλυκάδα του μασώντας. Κατάπιε και είπε: «Εγώ, όμως, θέλω να το πληρώσω».

«Δε χρειάζεται». Ο φούρναρης χτύπησε την κοιλιά του. «Μου φτάνει που σε βλέπω να το απολαμβάνεις».

Ο Πρόμι κούνησε το κεφάλι. «Όχι, επιμένω. Αφήστε με να πληρώσω αυτό που αξίζετε».

Ο φούρναρης ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, φίλε, αφού επιμένεις».

Ο Πρόμι άνοιξε την τσέπη του χιτωνίου του και έβγαλε την αγκράφα με τα πολύτιμα πετράδια. Την έδωσε στον φούρναρη, που τον κοίταζε έκπληκτος.

«Αυτό νομίζω πως είναι εντάξει για το κουλούρι κανέλας», είπε στεγνά ο Πρόμι. «Όπως και για εκείνες τις τάρτες από μύρτιλο».

Ο έκπληκτος φούρναρης τον κοίταξε καλά καλά. «Μα, φίλε...»

Ο Πρόμι σήκωσε το χέρι. «Μη ζητάς παραπάνω τώρα», του είπε με χαμόγελο. Μετά, πιο σοβαρά, πρόσθεσε: «Ωστόσο, σου συνιστώ, αν ποτέ χρειαστείς λεφτά, να μην πουλήσεις ολόκληρη την αγκράφα όπως είναι. Θα την αναγνωρίσουν εύκολα. Πούλα τα ζαφείρια ένα τη φορά».

Ο φούρναρης δάγκωσε τα χείλη του. «Το έκλεψες;»

«Όχι από κάποιον που άξιζε να το έχει». Ο Πρόμι του έκλεισε το μάτι. «Τώρα είναι εκεί που ανήκει».

Δάγκωσε άλλη μια μπουκιά από το κουλούρι, γύρισε και άρχισε να περπατάει στο λιθόστρωτο δρομάκι. Λίγο αργότερα έστριψε σε μια γωνία και εξαφανίστηκε.

Έξω από τον φούρνο, η Σάνγκρι κοίταζε το γυαλιστερό αντικείμενο στα χέρια του πατέρα της. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ κάτι τέτοιο: «Μπαμπά», είπε, «είναι αυτό πράγματι αρκετό για το κουλούρι;»

«Ναι», ψιθύρισε ο φούρναρης. «Είναι».

Πικάντικο Λουκάνικο

Τα αγαπημένα μου φαγητά είναι φρεσκομαγειρεμένα, φρεσκοκαρυκευμένα... και φρεσκοκλεμμένα.

Από το ημερολόγιο του Πρόμι

Ο Πρόμι έκλεβε ό,τι έβρισκε μέσα στα δαιδαλώδη, στενά δρομάκια, πάντα κρυμμένος στις σκιές. Αυτό του είχε γίνει πια συνήθεια: όσο πιο λίγοι τον έβλεπαν τόσο καλύτερα. Γιατί να κάνει τη ζωή του ως κλέφτη πιο δύσκολη από όσο ήταν ήδη;

Εξάλλου, τώρα θα έπρεπε να έχει τον του στη νέα του γνωριμία, τον Γκρούκαρ. Για να μην αναφέρουμε μερικούς πολύ θυμωμένους φρουρούς... αν, φυσικά, ο ιερέας τούς είχε αφήσει να ζήσουν.

Δε χρειάζεται να ανησυχώ για τον Γκρούκαρ, καθησύχασε τον εαυτό του την ώρα που περνούσε δίπλα από ένα παρτέρι γεμάτο γαλάζια κρίνα. Σταμάτησε για λίγο να ρουφήξει το γλυκό τους

άρωμα και συνέχισε. *Ακόμα μάλλον θα προσπαθεί να ανεβάσει το παντελόνι του.*

Ήξερε, όμως, ότι δεν ήταν αλήθεια αυτό που σκεφτόταν. Είχε εξευτελίσει τον ιερέα, αυτό ήταν γεγονός. Και ο Γκρούκαρ θα έκανε τα πάντα για να πάρει εκδίκηση. Αυτός ο άνθρωπος ήταν βαθιά εκδικητικός, διψασμένος για εξουσία και υπερβολικά σκληρός – απολάμβανε να βάζει σκληρές ποινές στους πολίτες.

Ειδικά σε κάποιον που είχε τολμήσει να τον γελοιοποιήσει δημοσίως.

Βγαίνοντας από τη γωνία σε ένα δρομάκι, ο Πρόμι δεν μπόρεσε να μη σκάσει ένα χαμόγελο. Ήταν σίγουρος ότι ήδη θα κυκλοφορούσε η ιστορία για τον γενναίο, νεαρό αλήτη που έκλεψε τη ζώνη του Γκρούκαρ – και, κατά συνέπεια, την υπόληψή του. Όπως θα κυκλοφορούσε και η ιστορία για τον μυστηριώδη άνθρωπο (σίγουρα δεν ήταν πάλι ο ίδιος νεαρός) που είχε πηδήξει άφοβα από την κορυφή του καμπαναριού για να ξεφύγει από τον φρουρό και είχε πετάξει σώος και αβλαβής πάνω από την Πόλη.

Άγγιξε το χρυσό του σκουλαρίκι, το καινούργιο του τρόπαιο. Τελικά ήταν μια καλή μέρα. *Και τώρα, είτε με πεποίθηση στον εαυτό του, θα γίνει ακόμη καλύτερη.*

Διότι σήμερα, στη γιορτή του Χο Κραναχράμ, θα τολμούσε να κάνει την πιο δύσκολη –και πιο ωραία– δουλειά. Ήταν κάτι που σχεδίαζε όλο τον χρόνο. Δε θα γινόταν στον δρόμο αλλά μέσα στον ναό του Θεϊκού Μοναχού. Ναι, κάτω από τη μύτη του ίδιου του Θεϊκού Μοναχού, όπως και της αρχιέρειας και συμβούλου του, Αράγκνα. Και ίσως και του βοηθού της – ενός κάποιου ιερέα με το όνομα Γκρούκαρ.

Βάζοντας το χέρι στην άδεια θήκη, ο Πρόμι υπενθύμισε στον εαυτό του: *Πριν κάνω οτιδήποτε, όμως, χρειάζομαι ένα μαχαίρι.*

Έστριψε αριστερά, βαδίζοντας προς την αγορά. Μόλις έφτασε, παραλίγο να πέσει πάνω σε έναν άνδρα που πουλούσε φίδια. Ο άνδρας είχε τα φίδια περασμένα στα χέρια του, στους αστραγάλους του – ακόμη και στο κεφάλι του φορούσε μια κόμπρα τυλιγμένη σαν τουρμπάνι. Ο Πρόμι είδε ότι το χάος που είχε προκαλέσει με το τρελό του τρέξιμο νωρίτερα στην αγορά είχε αντικατασταθεί από τη συνηθισμένη φούρια των εμπόρων και των απλών ανθρώπων. Ακόμη και οι αφηνιασμένες γίδες κάθονταν τώρα ήρεμα μέσα σε ένα αυτοσχέδιο μαντρί. Μόνο τα θραύσματα ενός σπασμένου κλουβιού και τα διάσπαρτα χρωματιστά φτερά φανέρωναν όσα είχαν προηγηθεί. Αυτό και ένα αχνό μουρμουρητό που ερχόταν από το τραπέζι με τα μαγικά φρούτα.

Την επόμενη στιγμή ο Πρόμι εντόπισε έναν ξυλουργό που έφτιαχνε γαβάθες, κύπελλα και λαβές μαχαιριών. Με θαυμαστή ευκολία ο Πρόμι άρπαξε ένα απλό μαχαίρι από τον πάγκο του τεχνίτη αφήνοντας πολλές άλλες πολύτιμες λεπίδες πίσω του. Με απόλυτη ηρεμία, το νεαρό αγόρι αναμείχθηκε με τον κόσμο.

Αυτό το μαχαίρι, σκέφτηκε και χτύπησε τη θήκη του, θα χρησιμοποιηθεί για καλό σκοπό. Κούνησε το κεφάλι του. Για πολύ καλό σκοπό.

Ο Πρόμι γλίστρησε πάλι στην αγορά και έστριψε σε ένα μικρό δρομάκι, περνώντας έναν στάβλο με άλογα τόσο αθόρυβα, που τα άλογα δε γύρισαν καν να τον κοιτάξουν. Αμέσως μετά βρέθηκε έξω από τις πύλες του

ναού. Εκατοντάδες άνθρωποι είχαν κατακλύσει το μέρος – οι ίδιοι που είχαν, όχι πολύ νωρίτερα, δει το τολμηρό του άλμα από το καμπαναριό.

Κοίταξε πάνω τον χάλκινο τρούλο που γυάλιζε στον ήλιο. Είχε καταφέρει να ξεφύγει καλά, καλύτερα από ποτέ. Αυτό που είχε κατά νου να κάνει αργότερα σήμερα, όμως, θα ήταν ακόμη καλύτερο. *Δεδομένου, υπενθύμισε στον εαυτό του, ότι δε θα με πιάσουν.*

Ελαφρός σαν αεράκι πέρασε μέσα από τον κόσμο. Από την ανυπομονησία τους να γιορτάσουν το Χο Κραναχράμ πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους είχαν συγκεντρωθεί εκεί από το προηγούμενο βράδυ. Στα χέρια τους, στα δισάκια τους και στις άμαξές τους κουβαλούσαν φύλλα προσευχών, όπου είχαν χαράξει τα ονόματα των αγαπημένων τους, κουβέρτες και φλασκιά με φρέσκο νερό και σπιτικό ζύθο. Είχαν, επίσης, εκατοντάδες σακιά και καλάθια με φαγητό. Γιατί αυτή η γιορτή δεν ήταν μόνο για προσευχή· ήταν και μια καλή δικαιολογία για να φάνε σαν πεινασμένα γίδια.

Το Χο Κραναχράμ ήταν η μόνη γιορτή της Ελεγκάντια που γιορταζόταν όχι μόνο από τους μοναχούς και τους ιερείς στον ναό αλλά από όλους, ακόμη και σε πιο μικρά χωριά μακριά από την Πόλη των Μεγάλων Δυνάμεων. Γιατί; Διότι η γιορτή αυτή ήταν ευχαριστία για τα πλούσια δώρα που πρόσφερε η φύση της Ελεγκάντια. Και υπάρχει καλύτερος τρόπος να κάνεις μια τέτοια ευχαριστία από το να φας και να πιεις μέχρι να χορτάσεις και μετά να φας και να πιεις λίγο παραπάνω;

Ο Πρόμι γλίστρησε ανάμεσα στον κόσμο και πλησίασε αδιάφορα στο καλάθι κάποιου από όπου άρπαξε μια κη-

ρήθρα που έσταζε φρέσκο μέλι. Αφού την κατάπιε, άρπαξε δύο ζυμωτά γλυκά. Και μετά ένα τεράστιο σπιτικό λουκάνικο, που το κόκκινο πιπέρι το έκανε αρκετά πικάντικο. Έφαγε μια δαγκωνιά από το λουκάνικο και απόλαυσε το πιπέρι στο στόμα του.

Δεν είναι και άσχημο, σκέφτηκε τρώγοντας άλλη μια μπουκιά. Προτιμώ, όμως, τα γλυκά.

Τότε δύο καλοσυνάτοι μοναχοί άνοιξαν τις πύλες του ναού. Σαν ποτάμι που έσπασε το φράγμα οι κάτοικοι όρμησαν στην αυλή. Στρωμένη με πλάκες από πράσινο μάρμαρο, η αυλή πρόσφερε πολύ χώρο για να κάτσουν οι προσκυνητές, να ανοίξουν τις κουβέρτες τους, να πουν προσευχές ευγνωμοσύνης στα πνεύματα – και κυρίως να φάνε.

Ο Πρόμι μασώντας σκεφτικός μπήκε στην αυλή και δανείστηκε ένα φλασκί κρύο νερό από μια οικογένεια που προσευχόταν με ευλάβεια. *Αυτά παθαίνουν, μονολόγησε, για να μην προσέχουν.*

Προχώρησε στη σκιερή στοά στην πέρα άκρη της αυλής και σταμάτησε για να εξετάσει το πλησιέστερο κτίριο. Διακοσμημένο με επιχρυσωμένες δοκούς, πλακάκια με πολύτιμες πέτρες στους τοίχους, τουλάχιστον δώδεκα μπαλκόνια, πολλά αγάλματα αθάνατων πνευμάτων και μωσαϊκό με εικόνες από χρυσά τουρμπάνια, το κτίριο σίγουρα δεν περνούσε απαρατήρητο. Ήταν η προσωπική κατοικία του Θεϊκού Μοναχού – το μέρος όπου, σε περίπου δύο ώρες, ο ίδιος ο Θεϊκός Μοναχός θα απολάμβανε το δικό του μεγαλειώδες γεύμα για να τιμήσει τη γιορτή.

Ο Πρόμι σκέφτηκε: *Θα έχει και έναν επισκέπτη που δεν τον περιμένει.*

Κοίταξε τους πιστούς που είχαν μαζευτεί στην αυλή και προσεύχονταν, έψελναν, έτρωγαν και έπιναν, και κούνησε το κεφάλι του απορημένος. Ότι απολάμβαναν τα νόστιμα φαγητά φυσικά το καταλάβαινε. Όπως μπορούσε να καταλάβει την ευγνωμοσύνη τους για τον πλούτο των φρούτων και των καρπών, των κρεάτων και των μπαχαρικών της Ελεγκάντια. Να λατρεύουν, όμως, κάποια άορατα πνεύματα που υποτίθεται πως ζούσαν κάπου πάνω στον ουρανό ή στο Μεγάλο Δάσος; Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει.

Έφαγε την τελευταία μπουκιά από το λουκάνικό του μασώντας την αργά. *Όχι, στα μόνα πράγματα που πιστεύω είναι τόσο απτά που μπορώ να τα πιάνω με τα χέρια μου. Ή, πρόσθεσε αγγίζοντας τη θήκη του μαχαίριού του, να τα καρφώνω με το μαχαίρι μου.*

Γυρνώντας προς την οικία του Θεϊκού Μοναχού, παρατήρησε την πρόσοψη και ειδικά ένα μπαλκόνι ακριβώς κάτω από τη γωνία της οροφής. Από πίσω του κρεμόταν μια κόκκινη σαν αίμα κουρτίνα. Το χρώμα αυτό τον έκανε να σκεφτεί τι θα πάθαινε αν γινόταν το παραμικρό λάθος.

Έτριψε το χιτώνιό του πάνω από το περιέργο σημάδι στο στήθος του, που είχε αρχίσει να ζεσταίνεται. Κατόπιν, για να ηρεμήσει, έκανε κάτι που είχε κάνει πολλές φορές στο παρελθόν. Άνοιξε την εσωτερική τσέπη του χιτωνίου του και έβγαλε ένα φθαρμένο βιβλίο – το ημερολόγιό του.

Το ημερολόγιο ήταν αρχικά βιβλίο συνταγών για γλυκά. Το είχε πάρει από το ράφι ενός φούρνου χρόνια πριν. Τώρα πια, σχεδόν όλα τα κενά και τα άδεια σημεία είχαν γεμίσει με τις κακογραμμένες του σημειώσεις.

Έβγαλε ένα φθαρμένο μολύβι από κάρβουνο που είχε στη ράχη του τετραδίου και γύρισε τις σελίδες αναζητώντας κάποιο κενό. Να το! Βρήκε ένα, αρκετά μεγάλο, στην κορυφή της σελίδας με τη συνταγή για κουλούρια κανέλας.

Έγραψε βιαστικά κάποιες σημειώσεις για τη συνάντησή του με τον Γκρούκαρ, για τη ζώνη του ιερέα και την αγκράφα (και το παντελόνι που κάποτε συγκρατούσε), για την πρωτότυπη απόδρασή του και για την κόρη του φούρναρη με τα πορτοκαλί μαλλιά. Όπως περίμενε, απλώς και μόνο που έγραφε τον βοήθησε να καλμάρει τα νεύρα του. Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί συνέβαινε αυτό – όπως δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς είχε μάθει να διαβάζει και να γράφει όταν ήταν μικρός. Ίσως είχε διδαχθεί τις ικανότητες αυτές από το ίδιο πρόσωπο που του είχε τραγουδήσει πολύ παλιά το τραγούδι που μισοθυμόταν.

Τίποτα από αυτά, όμως, δεν είχαν σημασία τώρα. Το μόνο που ήξερε ο Πρόμι ήταν ότι το να γράφει στο ημερολόγιό του τον έκανε να νιώθει... καλύτερα. Σαν να του έκανε συντροφιά· σαν να έγραφε σε έναν παλιό φίλο που δε θυμόταν καν το πρόσωπό του.

Η αλήθεια είναι ότι το ίδιο το ημερολόγιο είχε γίνει φίλος του. Περισσότερο από το τριμμένο ρούχο του ή τις φοβερές μπότες του, αυτό το παλιό τετράδιο ήταν σαν ένας πιστός σύντροφος που δεν ήθελε να τον χάσει ποτέ. Ίσως επειδή του είχε εκμυστηρευτεί τις πιο σημαντικές του εμπειρίες... και τις πιο κρυφές του σκέψεις.

Όταν τέλειωσε το γράψιμο, έκλεισε το ημερολόγιο και το έβαλε πίσω στην τσέπη του. Έγλειψε τα χείλη του στη

θύμηση των γλυκών που είχε φάει. Και τα έγλειψε πάλι, ξέροντας ότι, με λίγη τύχη, θα γευόταν κάτι ακόμη πιο γλυκό.

Μια κλοπή που είχε σχεδιάσει από καιρό.

Κοίταξε πάλι την πολυτελή οικία σχεδιάζοντας την καλύτερη πρόσβαση στο γωνιακό μπαλκόνι. Τότε, εν ριπή οφθαλμού, χάθηκε στις σκιές.

Σε μια χώρα μαγική, την Ελεγκάντια, ένα νεαρό αγόρι, ο Πρόμι, προσπαθεί να επιβιώσει κλέβοντας πίτες, κέικ και γλυκά. Δεν του περνάει από το μυαλό ότι ο τόπος του είναι ένα πόνι, το μέρος όπου εδώ και αιώνες μαινεται ένας πόλεμος ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Κουβαλώντας τα δικά του μυστικά, ο Πρόμι συναντά ένα γενναίο κορίτσι, την Ατλάντα. Οι δυο τους ορκίζονται να σώσουν τη χώρα τους –και ο ένας τον άλλον– με κάθε τίμημα. Ωστόσο, δεν μπορούν να φανταστούν ότι ο όρκος τους θα οδηγήσει στη γέννηση της Ατλαντίδας, ενός νησιού αποκομμένου από τον υπόλοιπο κόσμο, όπου κυριαρχεί η απόλυτη μαγεία.

Ο Τ. Α. Μπάρον, δεξιοτέχνης της φαντασίας και της περιπέτειας, πλάθει μια ιστορία που δεν έχει ειπωθεί ποτέ στο παρελθόν για τη γέννηση της μυθικής Ατλαντίδας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN 978-618-01-0709-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 14524

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η